

лѣма пита, като за мечка. После наклала огънь върху широкъ плоскъ камъкъ и турила питата да се пече.

А презъ това време бащата занесълъ дара на царя. Тоя го наградилъ, разпиталъ го, отде е и какъвъ е, па го изпратилъ да си върви. Сложили питата на царската трапеза. Срѣдината била малко клисава, та царътъ я далъ на свирача си, а другото раздѣлилъ съ гоститѣ. Въ срѣдината се паднало пѣтлювото сърде. Щомъ свирачътъ го изялъ, почнало да го избива на пѣсень. Докато другитѣ още яли, той рекълъ:

— Пѣе ми се, царю честити.

— Щомъ ти се пѣе, — рекълъ царътъ, — пѣй.

И свирачътъ запѣлъ:

Здраво-живо, царю ле честити?

Всрѣдъ гората те невѣста чака:

Грѣе-свѣти като ясно слънце.

— Тѣй ли? — очудилъ се царътъ. — Каква ли ще е пѣкъ тая невѣста срѣдъ гората? Азъ отъ толкова време мома диря — прилика да ми е — и още не съмъ намерилъ, а ти викашъ, че ме чака въ гората. Лъжовна ще да е тоята пѣсень. Нѣма мома въ гората. Но тоя, който донесе питата, ми се похвали, че ималъ моми за женене. Едната била много хубава. Идете да ги сгледате.

Тръгнали царскитѣ сватове. Като не знаели добре пѣтя, тѣ минали презъ гората, дето била мечката. Конетѣ ожаднѣли, и сватоветѣ подирили вода — да ги напоятъ. Но вода нѣмало никжде. Едно овчарче имъ казало, че въ гората има изворъ, но е далечко, па и страшно е да се отива натамъ, защото има лоша мечка. Страхъ не страхъ, царедворцитѣ тръгнали да дирятъ извора. Тъкмо въ това време мечката, момата и мечетата ядѣли питата. На мечката се припило вода, та пратила момата на извора. Когато стигнала тамъ, ето че се задали царедворцитѣ. Като я видѣли, тѣ си рекли:

— Ето ти мома за нашия царь. Виждалъ ли е нѣкой такава хубавица? Не е лъгала пѣсента.

А момата имъ рекла:

— Недейте прихожда насамъ, добри хора, че има мечка: и васъ и конетѣ ви ще разкъса. Какво дирите тука?